

Nagrada Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske „Radovan Ivančević“ za 2019. godinu

Nagrada Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske „Radovan Ivančević“ dodjeljuje se od 2006. godine. Povjerenstvo sastavljeno od pet redovnih članova Društva Darija Alujević, Frano Dulibić, Miroslav Gašparović, Petar Puhmajer i Ratko Vučetić na temelju pristiglih prijava odlučili su da se dodijele ove nagrade:

Nagrada za životno djelo

- akademik **Igor Fisković**

Godišnja nagrada za 2019. godinu

- dr. sc. **Berislav Valušek**, autor knjige *Arhitekt Carl Seidl. Opus na Opatijskoj rivijeri*

Povelje za unapređenje i promicanje povijesti umjetnosti za 2019. godinu

- **Umjetnost i život su jedno – Udruženje umjetnika Zemlja, 1929.–1935.**, izložbeni projekt Galerije Klovićevi dvori
- dr. sc. **Lovorka Magaš Bilandžić**, autorica knjige *Sergije Glumac: grafika, grafički dizajn, scenografija*
- dr. sc. **Mirjana Repanić-Braun**, glavna urednica časopisa *Radovi Instituta za povijest umjetnosti* od 2004. do 2019. godine

Nagrade za najbolji diplomski rad za 2019. godinu

- **Mate Baretta**: *Sveti Ivan Trogirski u likovnoj umjetnosti Dalmacije od XV. do XIX. stoljeća* (Odsjek za povijest umjetnosti, Split, mentorica: dr. sc. Ivana Prijatelj Pavičić)
- **Filip Lovrić**: *Transformacija kulturnog pejzaža zadarskog arhipelaga od 4. do 11. stoljeća* (Odsjek za povijest umjetnosti, Zagreb, mentor: dr. sc. Miljenko Jurković)
- **Kristian Volarić**: *Riječki slikar Romolo Venucci i utjecaj mađarske avangardne scene na kubokonstruvističku i futurističku fazu njegovog stvaralaštva* (Odsjek za povijest umjetnosti, Rijeka, mentorica: dr. sc. Nataša Lah)

U Zagrebu, srpanj 2020.

Obrazloženja

Nagrada Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske „Radovan Ivančević“ za životno djelo

akademik Igor Fisković

Akademik Igor Fisković pripada školi povijesti umjetnosti u Hrvatskoj koja je iznjedrila velikane ove struke, kao što su Grgo Gamulin, Cvito Fisković, Ljubo Karaman, Milan Prelog te pridonijela sustavnom proučavanju, zaštiti i promidžbi hrvatske umjetničke baštine na nacionalnoj i međunarodnoj razini. Riječ je o stručnjaku koji je oduvijek bio iznimno aktivan u struci i plodan u znanstvenom i stručnom radu. Od prvih objavljenih radova sredinom 60-ih godina prošloga stoljeća pa sve do danas, Igor Fisković proučava spomenike na tlu Hrvatske u rasponu od kasne antike do renesanse. Opseg njegovih znanstvenih interesa i stručnih djelatnosti obuhvaća gotovo sve aspekte povijesno-umjetničkog istraživanja i konzervatorskog rada: arheološka istraživanja, umjetničku topografiju, genezu i tipologiju arhitekture, kulturološke i sociološke osnove stilova, urbanističke i ikonološke teme, kao i konzervatorske projekte i studije, pripremu izložbi, uređenja muzeja i muzejskih zbirki.

Rođen je 23. travnja 1944. u Orebićima na Pelješcu. Školovao se u Splitu (Klasična gimnazija, 1962.) i Zagrebu (Filozofski fakultet, grupa povijest umjetnosti i arheologija 1968., poslijediplomski studij 1970., doktorirao 1975. s temom *Uloga ranokršćanskih sjedišta u prostornim uređenju Brača i Šolte*). Godine 1971. postaje asistent prof. dr. Milana Preloga na Odsjeku za povijest umjetnosti, 1975. docent, 1979. izvanredni profesor, 1984. znanstveni savjetnik, 1985. redovni profesor, od 1994. u trajnom zvanju. Od 1982. do umirovljenja 2014. vodio je Katedru za srednjovjekovnu umjetnost odgojivši niz mlađih suradnika. Predavao je umjetnost kasnog srednjeg vijeka općeg i nacionalnog smjera, bio mentor na 40-ak magistarskih i doktorskih radova.

Izvanredno bogata znanstvena produkcija, koja obuhvaća šest znanstvenih knjiga te više od 170 objavljenih znanstvenih i otprilike jednak broj stručnih radova, predstavlja nemjerljiv doprinos proučavanju hrvatske umjetničke baštine. Među brojnim naslovima ističu se *Dalmatinski prostori i stari majstori te Reljef renesansnog Dubrovnika*, koji odražavaju stalni interes za umjetnost kasnijega srednjeg vijeka i humanističkog razdoblja na području primorja, poglavito Dalmacije i Dubrovnika. Zanimanje za period hrvatske srednjovjekovne države dolazi do izražaja u vjerojatno najambicioznijoj i najopsežnijoj knjizi zasnovanoj na proučavanju reljefa iz splitske krstionice *Reljef kralja Petra Krešimira IV*, koja predstavlja nezaobilaznu studiju umjetnosti i vladarske ikonografije 11. stoljeća na području Hrvatske i Europe. Jednako su važni cjeloviti pregledi romaničkog slikarstva te gotičkog i renesansnog kiparstva u Hrvatskoj. Rezultati njegovih istraživanja nisu samo znanstvene knjige i članci, već i popularizacija umjetničke baštine putem velikih, sveobuhvatnih izložbi, koje su javnosti u Hrvatskoj i Europi predstavile bogatstvo umjetničke baštine

Hrvatske. Među njima izdvojimo *Romaničko slikarstvo Hrvatske, Tisuću godina hrvatske skulpture, Hrvatska renesansa* u Muzeju renesanse u Ecouenu (Francuska) te *Dominikanci na tlu Hrvatske*, koje je osmislio i s timom suradnika sproveo u djelo, kao i brojne druge velike izložbe u kojima je sudjelovao.

Tijekom 90-ih godina, pa sve do 2014., Igor Fisković je bio voditelj niza znanstvenih projekata Ministarstva znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske i Hrvatske zaklade za znanost. U okviru znanstvenih projekata sustavno je istraživana umjetnička baština istočne jadranske obale i stasala je nova generacija povjesničara umjetnosti na Odsjeku za povijest umjetnosti Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Svoje veliko iskustvo Fisković je stavio u službu promicanja struke iniciravši *Dane Cvita Fiskovića*, redovite simpozije koji već više od dvadeset godina okupljaju hrvatske povjesničare umjetnosti i njihove kolege iz susjednih zemalja, koji su rezultirali nizom vrijednih, kvalitetnih zbornika. Osim što je od 1971. godine pa do umirovljenja 2014. predavao na Odsjeku za povijest umjetnosti Filozofskog fakulteta u Zagrebu, Igor Fisković je znanjem i iskustvom pomogao u uspostavljanju novih katedri za povijest umjetnosti na sveučilištima u Rijeci, Splitu i Mostaru, gdje je dugo godina predavao kao vanjski suradnik. Bio je stalni predavač na poslijediplomskim studijima, od onoga na matičnome Odsjeku za povijest umjetnosti do doktorskih studija Medievistike i Kroatistike na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, a neko je vrijeme bio i voditelj specijalističkog studija Međunarodnog centra hrvatskih sveučilišta za poslijediplomske studije u Dubrovniku.

Igor Fisković dao je velik doprinos na području zaštite i konzervacije. Bio je član stručno-savjetodavne komisije za obnovu Dubrovnika od 1987. godine, Savjeta za zaštitu spomenika kulture Hrvatske od 1987. do 1990. godine, međunarodnog povjerenstva UNESCO-a za poslijeratnu obnovu Dubrovnika od 1992. godine, član hrvatskoga ICOMOS odbora i Povjerenstva za zaštitu i očuvanje kulturnih dobara Ministarstva kulture od 1998. do 2001. godine itd. Posebno valja istaknuti njegovu ulogu za vrijeme Domovinskoga rata u Dubrovniku, gdje je od 1992. do 1996. godine bio ravnatelj Zavoda za zaštitu spomenika. U to je vrijeme osnovana i prva restauratorska radionica za pokretnu umjetničku baštinu u regiji. Njegova duga angažiranost na području zaštite i konzervacije baštine rezultirala je brojnim konzervatorskim studijama. Na temelju njegova elaborata grad Korčula je 2007. godine upisan na Tentativnu listu UNESCO-ove svjetske baštine.

Na širem stručnom području obnašao je veći broj dužnosti: potpredsjednik Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske, član Savjeta za zaštitu spomenika kulture Hrvatske, ICOMOS odbora za Hrvatsku, Savjeta Muzejsko-galerijskog centra u Zagrebu, Odbora Zaklade „Otvoreno društvo“ za Hrvatsku, ravnateljstva Hrvatskog povijesnog muzeja, predsjednik Upravnog odbora Instituta za povijest umjetnosti i Instituta za arheologiju. Trajni je član Znanstvenog savjeta Međunarodnog istraživačkog centra za kasnu antiku i srednji vijek u Motovunu kao jedan od utemeljitelja te ustanove 1990. godine, član Stručno-savjetodavne komisije za obnovu Dubrovnika, UNESCO-ova povjerenstva za istu problematiku, Povjerenstva za zaštitu i očuvanje kulturnih dobara Ministarstva kulture Republike Hrvatske, Matičnog odbora za humanističke znanosti, Državnog vijeća za kulturu itd.

Za svoj je rad Fisković nagrađivan brojnim prestižnim nagradama: 1987. Nagrada „Božidar Adžija“ za znanstveni rad; 1994. Povelja Orebića; 1996. Državno odličje „Danica Hrvatska s likom Marka Marulića“; 2004. Nagrada „Josip Juraj Strossmayer“ za najuspješnije znanstveno djelo u 2003. godini i 2010. Povelja Filozofskog fakulteta; 2010. Nagrada za životno djelo Županije dubrovačko-neretvanske. Zapažena djelatnost donijela mu je članstvo u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti 2004. godine te titulu prof. emeritusa Zagrebačkog sveučilišta 2015. godine.

Prigodom 75. obljetnice života struka mu odaje zaslužen priznanje Nagradom Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske „Radovan Ivančević“ za životno djelo.

Godišnja nagrada Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske „Radovan Ivančević“ za 2019. godinu

dr. sc. **Berislav Valušek**

Arhitekt Carl Seidl — Opus na Opatijskoj rivijeri

fotografije: Damir Fabijanić

izdavač: ArtTresor naklada, 2019.

Kompleksno istraživanje opatijskog opusa bečkog arhitekta Carla Seidla (1858.–1936.) objavio je dr. sc. Berislav Valušek u knjizi *Arhitekt Carl Seidl — Opus na Opatijskoj rivijeri*. Do sada javnosti nedovoljno poznatog bečkog arhitekta autor smješta u kontekst onodobnih stilskih previranja, kada se u cijeloj Europi, a osobito u Beču, paralelno primjenjuju historicizam, secesija i moderna, prepoznavši doprinos Opatije srednjoeuropskoj arhitekturi i urbanizmu.

Knjiga se sastoji od sedam poglavlja i kataloga, a popraćena je arhivskim nacrtima i projektima te fotografijama Damira Fabijanića. Ocrtavši ukratko povijest Opatije, autor analizira urbanizam i arhitekturu moderne Opatije, što omogućuje bolje shvaćanje Seidlovog doprinosa urbanističko-arhitektonskoj artikulaciji ovoga prostora.

Autor detaljno opisuje Seidlov život. Rođen je u Češkoj, školovan u Zürichu i Beču, gdje je bio student Theophila Hansena, projektanta bečkog parlamenta. Djelatan je na prostorima širom Austro-Ugarske Monarhije. U razdoblju od 1885. do 1933. godine stvorio je u Opatiji zaokruženi opus od trideset i jednog projekta (vile, hoteli, crkve, javne građevine, kupališni objekti i dr.) koji se odlikuju slobodnim tlocrtima, razvedenom stupnjevanju volumena, bogatstvom oblika i povezanošću s prostorom. Kako bi se adekvatno moglo interpretirati djela toga arhitekta bilo je potrebno prikazati i tadašnje umjetničko i kulturno središte ovoga prostora, a to je Beč. Suverenim i originalnim tumačenjem ne samo različitih strujanja u arhitekturi, kiparstvu i slikarstvu na prijelazu stoljeća nego i jednako tako vještom interpretacijom djela glazbe, književnosti, filozofije i psihologije, Valušek oživljava osebujni senzibilitet metropole, označen kao koegzistencija, ukupnost i jedinstvo suprotnosti. Prepoznavši u Beču potrebu za pluralizmom duhovnih strujanja i za

stapanjem različitih umjetnosti u jedinstveno djelo — *gesamtkunstwerk* — autor odraze identičnog mentaliteta pronalazi i u Seidlovim arhitektonskim djelima. Odredivši historicizam kao glavni, ali ne i jedini Seidlov stilski izraz, Valušek tumači varijante toga stila s naglaskom na romantizmu primjerenom ambijentu Opatije. U Opatiji je više bečkih projekatata ostvarilo svoje radove, a svima im je zajednički povratak prirodi i stilovima prošlosti, slobodni tlocrti, upotreba tradicionalnih i lokalnih materijala, rehabilitacija zanatstva. Poseban osvrt autor posvećuje regionalizmima u arhitekturi, a napose interesu koji jedan od doajena bečke secesije Josef Hoffmann iskazuje za tradicionalnu arhitekturu Hrvatskog primorja i Liburnije. U ključnom poglavlju monografije Tipologija, stil, morfogeneza i govor oblika arhitekture Carla Seidla Valušek sažima svoje analize.

Samo se „profilirani stručnjak, dinamičnoga profesionalnog rasta, razvedene djelatnosti i bogate bibliografije” (iz recenzije Snješke Knežević) kao što je Berislav Valušek, mogao tako meritorno upustiti u razmatranje svih slojeva srednjoeuropske i mediteranske arhitekture, nazočnih u Seidlovim opatijskim projektima. Po dubinskom istraživanju teme, razrađenim komparativnim analizama i dobrom poznavanju europske arhitekture ova monografija obogaćuje hrvatsku i europsku povijest umjetnosti jednom novom osobnošću i jednim novim opusom.

Na temelju navedenoga Berislavu Valušeku dodijeljena je godišnja nagrada Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske „Radovan Ivančević“ za 2019. godinu.

Povelja za unapređenje i promicanje povijesti umjetnosti za 2019. godinu

Umjetnost i život su jedno – Udruženje umjetnika Zemlja, 1929.–1935.

Galerija Klovićevi dvori, 28. studeni 2019. – 1. ožujak 2020.

autor izložbene koncepcije: dr. sc. Petar Prelog

kustosica izložbe: Danijela Markotić

urednici kataloga: dr. sc. Petar Prelog, Danijela Markotić

likovni postav izložbe: dr. sc. Petar Prelog, Petra Vugrinec, Danijela Markotić, dr. sc. Tamara Bjažić Klarin

Udruženje umjetnika *Zemlja*, osnovano 1929. godine, jedna je od ključnih hrvatskih umjetničkih skupina međuratnoga razdoblja. Štoviše, *Zemlja* je jedinstvena pojava u cjelokupnoj nacionalnoj modernoj umjetnosti: ne postoji, naime, skupina umjetnika koja je poput *Zemlje*, temeljem čvrstog i razrađenog programa, uspjela okupiti velik broj slikara, kipara i arhitekata, a da je pritom iz temelja promijenila hrvatsku umjetničku pozornicu. Bila je to organizirana umjetnička mreža s lijevom političkom orijentacijom i izrazito društveno angažiranom motivacijom, koja je težila promjeni dominantnih društvenih vrijednosti uspostavljanjem novih, jasno artikuliranih umjetničkih strategija kao produkta kolektivnog djelovanja.

Izložbom *Umjetnost i život su jedno - Udruženje umjetnika Zemlja, 1929.–1935.*

Galerija Klovićevi dvori obilježila je devedesetu godišnjicu Zemljina osnutka, a pod radnim naslovom s citatom iz manifesta Udruženja autora Drage Iblera „Umjetnost i

život su jedno“ — javnosti se predstavio reprezentativan presjek djelovanja protagonista Zemlje: slike, crteži, grafike, skulpture, arhitektonski i urbanistički projekti te dokumentarni materijal. Izložena su djela Krste Hegedušića (ideologa, pokretača i autora Zemljina programa), Lea Juneka, Otona Postružnika, Marijana Detonija, Đure Tiljka, Omera Mujadžića, Ivana Tabakovića, Vinka Grdana, Kamila Ružičke, Ede Kovačevića, Kamila Tompe, Ernesta Tomaševića, Željka Hegedušića, Ivana Generalića, Franje Mraza, Vili ma Svečnjaka, Fedora Vaića, Antuna Mezdjića, Branke Frangeš Hegedušić, Petra Smajića, Vanje Radauša, Drage Iblera (autora manifesta i predsjednika Udruženja), Drage Galića, Stjepana Gomboša, Mladena Kauzlarića, Lavoslava Horvata, Stjepana Planića, Zdenka Strižića i arhitekata Radne grupe Zagreb iz fundusa najvažnijih nacionalnih muzejskih institucija, muzejskih institucija iz inozemstva te privatnih kolekcija.

Izložbu prati opsežan katalog s reprodukcijama izložaka, kronologijom, biografijama svih umjetnika, katalogom djela, bibliografijom te preglednim, analitičkim tekstovima autorskog tima eminentnih hrvatskih povjesničara umjetnosti i povjesničara — dr. sc. Petra Preloga (Institut za povijest umjetnosti), dr. sc. Tamare Bjažić Klarin (Institut za povijest umjetnosti), dr. sc. Svjetlane Sumpor (Hrvatski muzej naivne umjetnosti), dr. sc. Suzane Leček (Hrvatski institut za povijest), Darije Alujević (Arhiv za likovne umjetnosti HAZU) i dr. sc. Željke Čorak (emerita u Institutu za povijest umjetnosti). Kustosica izložbe ispred Galerije Klovićevi dvori je Danijela Markotić.

Izložba i popratna publikacija rezultat su dugogodišnjeg predanog znanstvenog rada više autora koji su uvidom u funduse hrvatskih muzeja i galerija, kao i zbirke privatnih kolekcionara opširnim istraživanjem dali nov reprezentativan pregled umjetničke produkcije Zemljinih članova, kao i njezino sagledavanje iz drugačijih rakursa. Nova istraživanja daju prostora za nova tumačenja ove likovne pojave kao i novo izložbena sagledavanje.

Sukladno svemu navedenome ovaj izložbeni projekt predstavlja iznimno značajan doprinos povijesti hrvatske umjetnosti međuratnog razdoblja te se stoga Galeriji Klovićevi dvori kao nositelju projekta dodjeljuje Povelja Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske za unapređenje i promicanje povijesti umjetnosti za 2019. godinu.

Povelja za unapređenje i promicanje povijesti umjetnosti za 2019. godinu

dr. sc. **Lovorka Magaš Bilandžić**

Sergije Glumac – grafika, grafički dizajn, scenografija

izdavač: Društvo povjesničara umjetnosti Hrvatske, 2019.

Knjiga *Sergije Glumac – grafika, grafički dizajn, scenografija* autorice doc. dr. sc. Lovorke Magaš Bilandžić cjelovito obrađuje opus grafičara, grafičkog dizajnera i scenografa Sergija Glumca (1903.–1964.). Ovo je prva monografija posvećenoj umjetniku čije je djelo – unatoč činjenici da je jedan od ključnih protagonista hrvatske umjetnosti prve polovine 20. stoljeća – do sada nedovoljno istraženo i tek djelomično

obrađeno. Autorica donosi brojna nova saznanja o Glumčevu životu i djelu, a njegovo stvaralaštvo interpretira i valorizira u hrvatskom i širem europskom i svjetskom kontekstu. Njegov opus čini preko četiri tisuće radova realiziranih u različitim medijima – grafika, crteža, slika, nacrti i realiziranih oglasa, reklamnih kampanja, naslovnica knjiga i časopisa, *ex librisa* i čestitki, skica za likovne radove, scenografije i kostime, projekata za uređenje izloga, izložbenih mjesta, interijera te oblikovanje namještaja.

Knjiga donosi brojne nove podatke o Glumčevoj obitelji i školovanju te usavršavanju u Parizu (1925./26., 1927./28.) i interpretira i kontekstualizira Glumčeve najranije i do sada neobjavljene radove. Detaljno se obrađuju umjetnikove skice za scenografije i kostime (1923.–1926.), od zamišljenih inscenacija klasičnih/suvremenih drama i studija za mehanički i plastički teatar do *art décoovskih* i avangardnih kostima. Analizira se zagrebačka recepcija kazališne avangarde i sudjelovanje Glumca na International Theatre Exposition u New Yorku (1926.) uz ruske konstruktiviste, talijanske futuriste, predstavnike Bauhauusa i druge. Obrađen je Glumčev doprinos kubizmu u Hrvatskoj te njegov doticaj s ostalim avangardnim strujanjima (konstruktivizmom, nadrealizmom). Donosi se sintezan prikaz događanja u hrvatskoj međuratnoj grafici, detaljno se analiziraju i Glumčevi crteži i grafike nastali 1920-ih. Višestruki je njegov doprinos na području grafičkog dizajna – od rada u sklopu Zavoda za znanstveno proučavanje reklame i reklamnu umjetničku produkciju *Imago* (1928.–1929.) do samostalnog djelovanja. Realizirao je pojedinačne oglase i opsežne reklamne kampanje te značajno obilježio povijest filmskog, kazališnog i komercijalnog dizajna u Hrvatskoj. Surađivao je sa Zagrebačkim zborom, bavio se turističkom propagandom., ali i oblikovanjem interijera i namještaja. Monografija donosi i kratki pregled hrvatske scenografije u međuratnom razdoblju, a Glumčev scenografski rad detaljno se analizira i valorizira razmatrajući ga u širem društvenom, kulturnom i političkom kontekstu.

Glumčev opus kvalitetom nadilazi okvire Hrvatske i dio je internacionalnog miljea u kojemu se formirao. Iako je riječ o obradi života i djela jednog umjetnika, knjiga na mnogim razinama nadilazi uobičajene monografske prikaze te „iz rakursa Sergija Glumca“ donosi niz novih saznanja o grafici, grafičkom dizajnu i scenografiji te društvenom, kulturnom i gospodarskom životu u međuratnoj i poslijeratnoj Hrvatskoj.

Povelja za unapređenje i promicanje povijesti umjetnosti za 2019. godinu

dr. sc. **Mirjana Repanić-Braun**, glavna urednica časopisa *Radovi Instituta za povijest umjetnosti* od 2004. do 2019. godine

Dr. sc. Mirjana Repanić-Braun obnašala je dužnost glavne i odgovorne urednice časopisa *Radovi Instituta za povijest umjetnosti* u razdoblju od 2004. do 2019. godine. U tom svojstvu pružila je iznimno značajan doprinos nacionalnoj povijesnoumjetničkoj znanosti.

Glavnom urednicom časopisa *Radovi Instituta za povijest umjetnosti* Mirjana Repanić-Braun imenovana je nakon odlaska u mirovinu dugogodišnje glavne urednice, Ivanke Reberski koja je časopis preuzela nakon smrti Milana Preloga, jednog od

pokretača časopisa. Prvi broj koji je Repanić-Braun uredila, 28 (2004), bio je posvećen trima uglednim povjesničarkama umjetnosti koje su umnogome obilježile i njezin profesionalni rad i poziv, Doris Baričević, Đurđici Cvitanović i Olgi Maruševski.

Tijekom uredničkog mandata Mirjane Repanić-Braun objavljeno je ukupno petnaest svezaka/godišta časopisa s preko 320 znanstvenih radova. Časopis je zadržao striktni ritam izlaženja, a standardi uredničkog i redakcijskog rada su zalaganjem glavne urednice, u bliskoj suradnji s autorima i recenzentima znanstvenih priloga, u velikoj mjeri unaprijeđeni.

Uz radove hrvatskih povjesničara umjetnosti iz svih segmenata struke (akademskih istraživanja, zaštite spomenika, likovne kritike, restauratorska-konzervatorske te muzejska i galerijske djelatnosti), u časopisu su u posljednjih desetak godina sve zastupljeniji strani autori (20 autora s 23 teksta), a doprinos međunarodno j promociji rezultata rada na istraživanjima i interpretaciji nacionalne umjetničke baštine svakako je i rastući broj tekstova hrvatskih povjesničara umjetnosti na stranim jezicima (12 autora s 15 tekstova).

Od godine 2006. digitalna edicija časopisa objavljuje se na Portalu hrvatskih znanstvenih časopisa Hrčak. Godine 2008. digitalizirani su i na mrežnim stranicama ustanove postavljeni tekstovi starijih brojeva – od sv. 1-2 (1972) do 19 (1995) - koji dotad nisu bili dostupni u elektronskom obliku. O kvaliteti časopisa svjedoči i činjenica da je tijekom uredničkog mandata Mirjane Repanić-Braun časopis uvršten u relevantne međunarodne baze – godine 2015. u bazu Scopus, 2017. CrossRef, te 2018. DOAJ (Directory of Open Access Journals). Tiskano izdanje časopisa razmjenjuje se sa 45 hrvatskih i 27 inozemnih ustanova.